

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1351 usque ad annum 1414

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118278

§. 14. Infirmatio Theologiæ Moralis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66293)

tuos amictu religioso indutos per pietatem Hispanicam. Regulam profiteri, & imperfecte solummodo observare est quædam assimulatæ virtutis species; est quærere honorem vitæ supra communem probæ, sed nolle onera ejus perferre, quod illius dignitatem efficit. Dum perfectionem status sui extollebant Regulares, ad perfectionem veram eniti mittebant: putabant, ut videtur, se hanc cum veste sua induisse. Hac opinione ducti spernebant cunctos a legibus religiosis liberos, etiam Sacerdotes ac Episcopos, quibus carere se posse credebant extra consecrationis ceremoniam.

§. XIV.

Infirmatio Theologiæ Moralis.

Regularium tepor sine dubio multum nocuit Christianis omnibus. Homines profani ajebant: Si hanc & hanc rem sibi permittunt ii, qui præbere perfectionis exempla debent, nobis plus indulgere possumus: si non malam judicant istam, & istam actio-

actionem, haud oportet nos esse scrupulosiores. Eodem ex fonte manasse censeo infirmationem Theologiae Moralis per quatuor aut quinque secula factam. Qui postremis his seculis de moribus scripserunt, plerique erant Religiosi, & Mendicantes quidem, qui fere soli possessionem litterarum tenebant, ac poenitentiam administrabant. Mendicitas vero magnopere obstat severitati & constantiae adversus Mecænates suos.

Præterea hi Theologi Morales de vetere disciplina poenitentiae nihil noverant nisi modicum illud, quod cernitur in decreto Gratiani: nec enim altius rem repetebant, ut patet ex scriptorum locis, quos proferunt. Nec antiquos de poenitentia canones, nec varios ejusdem gradus sciebant, nec solidas rationes, ob quas hi erant positi. Sic regnare peccata præter mentem sinebant suam excusando pleraque, & absolutionem ab illis reddendo facilem. Tollit peccatum, saltem in opinione hominum, quisquis hos docet id, quod pro delicto habebant,

bant, non esse noxam: hoc Theologi hodierni voluerunt facere per suas distinctiones ac subtilitates scholasticas, præsertim per doctrinam de probabilitate.

Peccatis, quæ nequeunt excusari, mederi se putant facili absolute, quam nunquam denegant, ac ne differunt quidem, quotiescunque iterentur lapsus. Ita voti damnatur homo vitiis coopertus, & agit, quod vult, postquam audit se revera peccare, sed remedium esse facile; ac se posse peccare quotidie, si quotidie confiteatur. Sed hæc absolvendi facilitas videtur necessaria in terris Inquisitioni obnoxiiis; ubi flagitiis affuetus homo, qui se non vult corrigere, Paschatis tamen tempore officio suo deesse non audet, ut ne denuncietur cœtu piorum motus, post anni spatium suspectus de hæresi declaretur, & tanquam talis exagitetur in iudicio. Et verò iisdem in regionibus vivebant illi Theologi, qui morum habenas maxime remittebant.

Hæc

Hæc absolutionum facilitas quodammodo in nihilum redigit peccatum: quia ejus horrorem abolet, facitque, ut id habeatur pro malo non communi tantum, sed etiam inevitabili. Quis timeret febrim, si hanc depelleret exhaustum vitrum aquæ? Quam crebra essent furta vel homicidia, si pro eis satisfaceret per lavationem manuum! Confessio est prope modum æque facilis, si sufficit Sacerdoti verbum in aurem dicere; si nec dilatio absolutionis, nec satisfactio ardua, nec occasionis vitandæ necessitas metui debet. At sine sensu a proposito digredior.

§. XV.

Nova pietatis genera.

Adjungam tamen etiam nova quædam pietatis genera per quosdam Religiosos introducta fecisse ad minuendum horrorem peccati, ac negligendam morum emendationem. Gestare Mariani mancipatus tesseram scapularem, quotidie SS. Virginem salutando sacram coronam absolvere,